

Hled', člověče, jak máš kráčet tímto stvořením, aby osudová vlákna nebrzdila tvůj vzestup, nýbrž jej podporovala!

Ačkoliv Poselství v sobě skrývá všechno, co lidem ukazuje cestu, kterou musí jít skrze stvoření, pokud chtějí dojít vzhůru do světlých výšin, opakuje se stále znovu v jednotlivcích úzkostlivá otázka: Co mám dělat **já**, abych šel skutečně správně!

Tento pocit trápí velmi mnohé, protože člověk se rád snaží činit všechno obtížnějším, než to skutečně je. **Potřebuje** si zvláštním způsobem všechno ztěžovat, protože nemá v sobě sílu, aby se s vážností a horlivostí zabýval něčím **jednoduchým**. K tomu veškerá dovednost již nestačí.

Pokud nevidí před sebou nesnáze, nedokáže nikdy napnout své síly, aby je využil; neboť nedostatek potíží činí ho rychle pohodlným a nakonec ochromí celé jeho působení. Z tohoto důvodu nedbá také prostoty, nýbrž, může-li, sám ještě všechno prosté učiní zkřivením nesrozumitelným, jen aby bylo těžké ve zkřiveninách nakonec znovu poznat to pravé, které zůstává zakotveno jen v prostém. Tak člověk neustále promrhává sílu a čas!

Člověk potřebuje **překážky**, aby se dostal k cíli, neboť jen tak ještě vzchopí svou sílu, což už více nedovede, pokud jej vidí

jednoduše před sebou.

Zní to zpočátku, jako by to bylo něco velikého, avšak je to jen známkou nejhlubší slabosti! Jako oslabené tělo potřebuje prostředků, které je vybičují, aby ještě mohlo provádět svou činnost, tak potřebuje lidský duch jako dráždidlo napřed vědomí, že k dosažení cíle musí něco překonat, aby v tom napnul své síly! Z toho povstala kdysi i takzvaná věda, která vším jednoduchým opovrhne a sahá v tom až ke směšnostem, jen aby byla o něco kupředu před jinými a mohla se blýsknout.

Avšak není to jen věda samotná, která takto jedná již dlouhý čas a namáhavě buduje lesklou stavbu zdání, která vydává něco, co je pro stvoření méněcenné, vyumělkované, křečovitě a zkrivené, ba dokonce často i brzdicí, za veliké.

Státní zřízení a soudní moc jsou stejného druhu, dokonce i jednotlivec dal stavbě svého pozemského života již od základu povstat falešně! Příliš zamotaně, než je zdrávo, jen aby líného ducha v jeho zatemnění ještě podnítil k vyniknutí před druhými; neboť **toto** úsilí je samo o sobě také pravou příčinou zkomolení a zmatení vši přirozenosti a jednoduchosti těmito lidskými duchy. Ctižádost po vyniknutí, domýšlivost vyzkoumat, a tím stanovit zákony o vědění, které se nikdy nemůže stát skutečným věděním, pokud se člověk ještě vzpírá pokorně a jednoduše **přijímat** v oddanosti před Boží velikostí. To všechno ho však udržuje dole.

Není ničeho, co by člověk skutečně mohl vytvořit, aniž by vzal z toho, co již povstalo skrze Boží vůli! Ani jediné zrnko písku není schopen sám nově vytvořit bez toho, aby předem nenalezl k tomu již veškerou látku ve stvoření!

Nyní ještě nemůže poznat, jak směšně dnes působí, avšak přijde čas, kdy se bude ještě nevýslovně stydět a chtěl by rád smazat dobu, v níž se domýšlel být tak veliký a vědoucí!

Shovívavě, někdy snad i s posměšným úsměvem jde nyní člověk okolo každé velké jednoduchosti Božích zákonů, kterou v sobě nese i mé Poselství a druh jeho slov! Neví, že tím ukazuje svou největší slabinu, kterou je jako člověk schopen ukázat a jejíž následky jsou tím nejhorším, co ho **musí** nyní zasáhnout skrze paprsky soudu; neboť se tím staví na nejnižší místo ze všech tvorů, protože se **on sám** odnaučil správně **přijímat** a používat dary ze stvoření. Člověk se domýšlí být příliš velikým a vznešeným, než aby vděčně od svého Stvořitele přijímal všechno to, co potřebuje, a proto také již není více hoden, aby ještě nadále požíval milosti.

A přece měly a mohly být zákony ve stvoření každému tvorů zcela pochopitelné, jednoduché a nezmatené, protože každý tvor z nich přece povstal.

Co však z nich člověk ve svém bludu učinil!

Co může v nesrozumitelnosti a obtížnosti vykonat, poznáváte sami ve všech lidských zákonech každého státu a společenského pořádku! Celý lidský život by sotva stačil na to, abyste je všechny správně prostudovali jen v **jednom** státu. Musí k tomu být napřed zvláštní učenci, aby je také správně vysvětlili. A ti o nich ještě často vedou spory, jak a kdy mohou být použity. To dokazuje, že dokonce i mezi těmito znalci práva nepanuje jasnost o samotném jejich smyslu.

Kde však může dojít ke sporům, tam také **není** žádné

jasnosti. Kde není žádné jasnosti, tam chybí správnost a tím také oprávnění příslušného zákona!

Nyní musel by být každý jednotlivý člověk nejprve znalcem těchto lidmi stanovených, sporům podléhajících, nejasných a zmatených zákonů, aby mohl žít nedotčen! Jaký nesmysl spočívá v těchto skutečnostech! A přece je tomu tak. Z odborných kruhů je přece dosti často slyšet poznámka, že podle pozemských zákonů lze **každého** na zemi žijícího člověka napadnout a nějakým způsobem shledat vinným, pokud k tomu bude vůle. A to je žel pravda! A přece je každý jednotlivý člověk podroben těmto zákonům, aniž by mohl být o nich přiměřeně poučen.

Toto všechno se samo sebou velmi brzy musí stát hromadou trosek, protože to patří k nemožnostem nejnezdavějšího zmatku.

Lidský duch v tom důkladně prokázal svou neschopnost. Vytvořil tím nedůstojné zotročení, protože pozemské zákony nepřivedl ke spojení s prazákony ve stvoření, které se nikdy nesnažil poznat. Avšak jen na **jejich** půdě zbudováno může povstat to, co je prospěšné! Tak i **spravedlnost!** A i ona spočívá jako všechny základní zákony opět jen v jasné a veliké **prostotě**.

Co v sobě nemá prostoty, nemá nikdy trvání! Prostota Božích zákonů to jinak nedovolí! Cožpak se to člověk nikdy nenaučí chápat?

V dění všech dob může zcela přesně poznat, že veliký úspěch mohl nastat jen **tam**, kde byla všechna síla směřována na **jeden** bod! To přece zřetelně ukazuje na nutnost zjednodušení! Musíte v tom přece konečně něco nalézt! Každý člověk přece zná

hrozící nebezpečí, které se **vždy** projevuje v roztržitém.

Spatřujte v tom zákon moci každého **zjednodušení!**
Vítěznou velikost, která dospěje k působení jen v **jednoduchosti**.

A přece jste ztratili pojem hodnoty pro každou jednoduchost. Jen v jednoduchosti se ukazuje pravá síla, ryzí vznešenost, vědění a půvab. Také v jednoduchosti výrazů a pohybů.

To je vám všem zcela přesně známo! A přece se neučíte oceňovat její vlastní hodnotu, a proto ji také nemůžete uchopit, nemůžete ji převést do svého **myšlení**, aby pak ve vaší řeči a ve vašem konání mohla dojít k výrazu.

Člověk nedokáže být prostým tak, jak by se to ve stvoření musel naučit. Dosáhnout velikosti jednoduchosti ve svém myšlení a ve svém konání, to připadá člověku nejen těžké, nýbrž to již vůbec nedokáže! To vše stalo se pro něj již nedosažitelným.

Proto také již více nerozumí jednoduchosti řeči a vysvětlování, která spočívá v Poselství. Ve svém pokřiveném smýšlení se domnívá, že tento jedině správný a bohatý způsob vyjadřování je **pro něj** příliš dětský, a proto také v sobě nemůže skrývat nic cenného. Tak zůstanou mu jeho vlastní hodnoty také uzavřeny, protože **on** není schopen je přijmout. Nevidí a nepoznává velikost a moc, jakmile jsou oděny do prostých slov.

To spočívá v **jeho** neschopnosti! Při jednoduchosti a jasnosti musí duch vyvinout sílu **sám v sobě**, zatímco při překážkách vlivem zmatku přichází podnět k rozvoji síly k němu **zvenčí!** Lidský duch dneška však **potřebuje** žet tento podnět

zvenčí, aby vůbec mohl být trochu pohyblivý. Proto nesnáší jednoduchost a jasnost. Jednoduchost ho nechává usnout, ochromuje ho, protože je příliš líný vyvinout sám od sebe sílu, která mu jedině může přinést skutečný užitek a pomoci mu vzhůru.

Při jednoduchosti a jasnosti kolem sebe není schopen se udržet cílým. K tomu jeho síla již více nedostačuje, protože ji nikdy nerozvinul. Skrze tuto lenost zcela přirozeně neustále vystupují překážky, které si tím vytvořil. Tyto překážky slouží dnes některým jako dráždivý, povzbuzující prostředek v již objasněném smyslu. Avšak aby překonali tyto překážky, které si sami vytvořili, spotřebují v sobě tu trošku síly, která v nich při pohledu na tyto překážky vznikne, z níž však již nic nezůstane pro skutečný pokrok a vzestup, který by teprve po překonání těchto překážek mohl započít. Leží-li nejprve před nimi cesta opět prostě a jasně, znáví se touto jednoduchostí, která pro ně není dost „interessantní“, protože se pak více nemohou honosit svou vlastní velikostí, a opět vytváří nový zmatek, aby to, co dělají, nějak „vypadalo“ nebo nějak „znělo“.

To vše děje se stále a stále znovu, protože vlastní, skutečná velikost lidským duchům v dnešní době schází.

Vidíte to tělesně také u gymnastů. Během předvádění svých cviků vyvíjí sílu a obratnost s půvabem pohybů, v čemž se ukazuje ovládání těla. Avšak jen málo cvičenců z celého světa ukazuje trvale, tedy také v každodenním životě, ovládání těla. Jejich držení těla při sezení, při rozhovoru, ve stoje a také při chůzi je často žalostné. Je to důkazem toho, že vyvíjejí sílu jen tehdy, když cvičí nebo předvádí, tedy chtějí něco ukázat. Avšak

energicky své tělo ovládat celý den, k čemuž je třeba **vlastní** síla a z čehož má tělo desetkrát více užitku než z několika hodin cvičení, takovouto sílu **nejsou** schopni bez vnějšího popudu vynaložit; neboť to vyžaduje víc, mnohem víc!

Veškerý tělocvik a zvláštní cvičení by mohly klidně odpadnout, pokud by člověk sebe a své tělo **skutečně** ovládal; neboť pak musí být každý sval neustále v pohybu a to vyžaduje sílu a vůli. Každé zvláštní cvičení dává vždy jen žalostnou náhražku za vědomou sílu velké jednoduchosti, která spočívá v samozřejmosti trvalého sebeovládání.

Jak je tomu s cvičením, tak je tomu ve **všech** věcech. Člověk nepotřebuje vykonávat zvláštnosti, jakmile kráčí **správně** stvořením. Všechno je mu při tom dáno v jednoduchosti a všechno je v něm, aniž by tomu měl uměle napomáhat. Jak lidé používají ke své výživě všechna možná i nemožná dráždidla, aby povzbudili tělo, prostředky jako je kouření a omamné jedy, aby vybičovali k tělu náležící nervy a mozek, zatímco to v sebeklamu považují za podporu myšlení, tak používají pro ducha zmatek, aby se tím oddávali domýšlivosti.

Proto jsem opět nucen stále a stále znovu vytvářet mnoho slov o věcech, které by ve skutečnosti musely být ihned vystihnuty zcela jednoduchým výrazem, jen abych vám to učinil poněkud srozumitelnějším! Usiluji neustále o nové vyličení všeho již řečeného, protože nedovedete přijímat jednoduchost, strohost Pravdy a života, jakož i stvoření, v němž spočívá zakotvena také vaše cesta a celé vaše bytí.

Nemuseli byste se vůbec ptát, co máte dělat a čeho

zanechat! Rozbijte jen ona bludiště ve vás, která tak pečlivě opatrujete a udržujete, v nichž vytváříte svými myšlenkami vždy jen nové houští! Myslíte **příliš** mnoho a z tohoto důvodu nemůžete **skutečně** promyslet **vůbec nic**, nic, co je vám k užitku.

Pro vás platí zákon všemohoucího Boha:

Je vám umožněno proputovat stvoření! Jděte tak, abyste druhým nezpůsobili utrpení kvůli splnění své žádosti! Jinak vetkají se do koberce vaší cesty vlákna, která vás budou zdržovat od vzestupu do světlých výšin vědomého radostného tvoření v zahradách všech říší vašeho Boha!

To je základní zákon, který v sobě pro vás nese všechno, co nutně potřebujete vědět. Dodržujete-li ho, tak se vám nemůže nic stát. Budete vedeni jen **vzhůru** všemi vlákny, která vytváří vaše myšlení, vaše chtění a vaše jednání.

Proto řekl kdysi Syn Boží ve vši jednoduchosti: „Milujte svého bližního jako sebe sama!“ Je to v základě zcela přesně tentýž smysl.

Smíte proputovat stvořeními! V tom spočívá příkaz trvalého **pohybu**! Nesmíte zůstat stát! To byste ani nedovedli, protože vás vlákna vámi vytvořená, která formují vaši cestu, ženou **stále** vpřed podle svého druhu, buď vzhůru nebo nějaký čas rovně a nebo také dolů. Zastavit se nemůžete nikdy, i kdybyste to sami chtěli!

A při tomto putování nemáte jiným, kteří stejně jako vy také putují stvořením, způsobovat utrpení, abyste tím splnili nějakou žádost!

Není těžké toto správně pochopit; neboť při klidném cítění víte zcela přesně, kdy a jak druhým působíte utrpení. Co vám při tom ještě zbývá učinit, je ujasnit si, co všechno spadá mezi **žádosti**! To však bylo vám již kdysi jasně řečeno v příkázáních skrze Mojžíše! Není nutné, abych to ještě jednou opakoval.

Všechno můžete zde ve stvoření užívat, ode všeho okusit, jen to nesmí být ke škodě vašim bližním! To opět nastává také jen tehdy, když se stanete otroky svých žádostí.

Avšak nesmíte chápat žádosti příliš jednostranně. Nespadá mezi ně jen pozemský majetek a tělo, nýbrž také žádost podkopat pověst vašeho bližního, dávat prostor vlastním slabostem, jakož i mnohé další!

Avšak právě dnes se příliš málo dbá na to, kolik je poskytováno prostoru vlastním slabostem, a přece toto spadá mezi plnění vlastních žádostí ke škodě nebo utrpení vašich bližních! Hustá jsou vlákna, která se při tom navazují a pak drží dole každou duši, která jednala takovýmto způsobem.

Mezi to spadá nedůvěra a závist, vznětlivost, hrubost a surovost, jedním slovem nedostatek sebeovládání a výchovy, což neznamena nic jiného než nutný ohled na bližní, který být **musí** tam, kde má zůstat harmonie. A jedině harmonie podporuje stvoření i vás!

Je to husté tkanivo, které z toho vzniká, pročez musí klesnout tak mnozí právě proto, že se toho dbá příliš málo, a přece to způsobuje bližním neklid, tlak, hněv a také často velmi těžké utrpení. V každém případě však škodu.

Nechají-li se lidé jít takovýmto způsobem, vznikne ihned vlivem vyzařování lehce nebo také silně vzrušené krve silně zakalená vrstva, která **odděluje** položí se mezi jejich ducha a jejich světlé vedení! Stojí pak okamžitě sám, je také zcela nechráněn a to může takovým způsobem přivodit škodu, kterou již nikdy nelze napravit!

Nechť si to vstípi každý, kdo chce vzhůru!

Tato rada je záchranným pásem, který ho může zachránit před utonutím, před zahynutím. Je to to **nejdůležitější** pro všechny v pozemském bytí!

Vy všichni, kteří chcete patřit Grálu, abyste žili podle mého Poselství, slyšte proto ještě jednou Boží přikázání, které spočívá ve tkaní tohoto stvoření:

Na své někdejší přání smíte nyní vědomě proputovat stvoření! Avšak nesmíte při tom způsobovat druhým žádné utrpení, abyste tím splnili vlastní žádost! To jediné může navázat vlákna, která vás musí držet dole. Žijte podle toho, pak budete také šťastni a můžete kráčet vzhůru do světlých zahrad vašeho Boha, abyste tam radostně spolupůsobili na dalším a věčném vývoji tohoto stvoření.